

NIV-NYTT

Medlemsblad for Norske Idrettsleder-Veteraner
15. årgang Nr. 2 april 2016

Idrettspresident Tom Tveit

”Panamadokumentene” har skapt et ras av ønske om mer åpenhet i samfunnet. Idrettspresidenten har etter møte med kulturministeren bestemt seg for å legge ut sine og generalsekretær Inge Andersens reiseregninger til offentlig innsyn. Denne form for åpenhet er forbilledlig og i sterk kontrast til den skjulte pengebruken vi fikk en omfattende informasjon om av Esten O. Sæther på vårt medlemsmøte 19. januar i år.

Norske Idrettsleder-Veteraner

Postadresse
c/o Norges Idrettsforbund
0840 Oslo

<http://idrettsveteraner.com/>

Bankkonto nr.: 6011.05.96009
Org nr.: 995 295 423

Leder:

Per F. Wright
Grønnegt. 10, 0350 Oslo
M: 926 95 756
E-mail: perfw@online.no

Nestleder:

Lars Kolsrud
Skrenten 1, 0198 Oslo
Tlf. kontor: 24 0757 10
E-mail: lars.kolsrud@olympiatoppen.no

Styremedlem, sekretær:

Andreas Morisbak
Wilh. Wilhelmsens v. 15 D, 1362 Hos
M: 905 28 903
E-mail: a.morisbak@fotball.no

Styremedlem, økonomi:

Atle Steinar Sundelin
Nordsetervn 1, 1176 Oslo
M: 908 82 328
E-mail: atle.sundelin@outlook.com

Styremedlemmer:

Ellinor Allergoth
Nedre Askerhagan 8, 1383 Asker
M: 934 11 819
E-Mail: hakona@online.no

Berit Berthelsen

Wedel Jarlsbergsvei 13A, 1358 Jar
M: 908 48 951
E-mail: berit.berthelsen@gmail.com

Dikke Eger

Postboks 16, 1321 Stabekk
M: 909 97 507

Petter Riiser

Kjøiveien 43, 1386 Asker
M: 913 03 208
E-mail: petter.riiser60@gmail.com

Redaktør NIV-NYTT

Petter Riiser
Kjøiveien 43, 1386 Asker
M: 913 03 208
E-mail: petter.riiser60@gmail.com

Fortsett med å ta vare på egen kropp!

I rekken av sportige ”unge menn” har vi denne gangen fått Thor-Øistein Ensjø til å skrive litt om det å trene i godt voksen alder. Han har både faglig tyngde og god egen praksis i å eksemplifisere hvordan dette bør ivaretas.

Takk til deg Thor-Øistein!

Vi bringer også i dette nummeret en oversikt over alle de avbildede toppidrettsutøverne som er registrert i Norsk Idretts Æresgalleri og som NIF og Styret i Stiftelsen Lillehammer Museum snarest bør få en god løsning på hvor skal henge.

Det er en skam for norsk idrett dersom disse bildene ikke får sin rettmessige plass tilgjengelig for allmennheten.

Nå arbeider noen for at årets sommersamling den 14. juni kanskje skal bli lagt med en busstur til Lillehammer. Dersom dette skjer vil jo alle kunne få se på det flotte nye museet og i tillegg etterspørre hvor og på hvilken måte Æresgalleriet vil bli ivaretatt i framtiden. Det ser vi fram til og håper at det blir noe av denne turen.

Til slutt ser vi at Norge skal være vertskap for den neste nordiske samlingen av våre foreninger.

Et formøte med ledere av alle de nordiske foreningene vil bli avviklet i april måned dette året, mens den nordiske samlingen først blir sommeren neste år. Forslag til program for samlingen blir presentert på det nordiske ledermøtet i april.

Vi ønsker organisasjonskomitéen lykke til!

NIV-NYTT Utkommer i januar, april, juni og oktober.

Redaksjon: Petter Riiser, Andreas Morisbak og Dikke Eger.

Foto: Arthur S. Knudsen og Håvard Lillegård

Medlemsmøte 19. januar 2016

48 medlemmer var møtt fram da leder Per W. som vanlig ønsket velkommen til det gode oppmøtet og ga med en gang ordet til møtets foredragsholder:

Esten O. Sæther.

Esten ble som kjent kåret som vinner av NIVs sportsjournalistpris for 2015. Han har arbeidet med sportsjournalistikk i Dagbladet siden 1984 og har hatt ulike roller som reporter, sportsredaktør, politisk reporter, redaksjonssjef og nyhetsredaktør.

Han er svært kunnskapsrik og er en uredd debattant. Han uttrykker seg skarpt og skaper debatt og engasjement.

Utover journalistikken har Esten vært engasjert med fotball i KFUM i mer enn 30 år. Siden 2009 har han vært trener for landslaget i innendørsfotball (Futsal).

Foredragets tittel:

GEOGRAFI, GLAMOUR, GULL OG GAMLE MENN **(Likhetstrekk mellom ledelsen i noen av de største internasjonale særforbund)**

Vi var jo litt spente på konkretisering av denne litt spesielle tittelen – selv om undertittelen satte oss noe på sporet. Men først fikk vi vite at O-en i navnet står for mellomnavnet Oddmund og at han stammer fra en gård i Østerdalen.

Videre innledet han med å henvise til 4G, altså fjerde generasjons teknologiske utgave av det tradisjonelle folkesmykket mobiltelefonen. Dette tenkte han at vi som sportsinteresserte skulle være litt tidsriktige å ta en titt også på 4 generasjoners internasjonale idrettsledere.

Det er god grunn for nordmenn å gjøre det. Vi er et utpreget sportsfolk med flere organiserte idrettsutøvere enn de fleste andre nasjoner, og med et samfunn der det gis status å smykke seg med ulike typer sportslige bragder. Idrett og Norge er langt på vei to sider av samme sak, men fordi vi er nordmenn streber vi alltid etter noe mer.

Vi vil vite hva andre synes om oss. Utlendingenes holdninger og meninger angår oss sterkt. Det var lett å se i dagene før Lillehammer-OL i utbruddet av forakten for den internasjonale olympiske komité og all dens vesen. Og det var tydelig at Høyres stortingsgruppe høsten 2014 snudde i saken om et nytt vinter-OL til Norge idet VG fortalte den gamle historien om at IOC-pampene visstnok forlangte både gratis drinker og håndtrykk fra kongen for å besøke oss.

Så ble det ingen vinterleker i Norge denne gangen, men det blir definitivt vinter-OL 2022 der den globale oppmerksomheten om våre favorittidretter sannsynligvis blir større enn noen gang og der norske utøvere garantert kommer til å dominere.

Esten O. Sæther uttrykker seg ofte både skarpt og engasjert.

En lydhør forsamling.

Vi er med andre ord tett knyttet til ledelsen av internasjonal idrett uansett om vi med jevne mellomrom mer eller mindre overbevisende vasker hendene våre for å fortelle at vi ikke bare er de beste i idretten, men også de reneste.

Derfor er det greit å se på 4 Gs internasjonale idrettspresidenter: Hva er det som er så spesielt ved dem? Hvilke kjennetegn finner vi på hvordan de kom til makten, hvordan de driver sin maktutøvelse og hvordan de beholder kontroll.

Og framfor alt: Hvorfor gikk det så galt helt i toppen? Hvordan var det mulig for så kløktige menn å bomme så fullstendig?

Med dette utgangspunktet satte Sæther fokus på friidrett - den mest tradisjonsrike idretten, fotballen - den desidert rikeste idretten, volleyball - den mest utbredte idretten og håndball – den internasjonale lagidretten Norge er best i.

Når vi leter etter felles trekk i toppledelsen av disse idrettsgrenene for å forstå internasjonal idrettsledelse er de påfallende å se hvor stabil selve presidentmakten er:

- 4 generasjoners presidenter i volley ball går helt tilbake til 1947 som vil si det året det internasjonale volleyballforbundet FIVB ble stiftet. I hele sin historie har verdens mest utbredte idrett bare hatt 4 presidenter: Den første, Paul Hibaud fra 1947 til 1984. Den andre, meksikaneren Ruben Acosta som satt i 24 år.
- Håndball har også en solid presidentrekke som strekker seg tilbake til 1960.
- I fotball strekker Sepp Blatter, som 4. generasjon FIFA-president, sin opprinnelse fra 1961. Her er selve arverekkefølgen mellom Joao Havelange og Blatter spesielt interessant.
- 4 generasjoners friidrettspresidenter, før Sebastian Coe ble valg i fjor høst, kommer ikke lenger tilbake enn til 1976, altså 40 år. Det vil si en gjennomsnittlig regjeringstid for Coes forgjengere på 13 år.

Sæther kommenterte dette slik: 13 år er en stund. Internasjonal idrett skifter definitivt ikke ledere i samme tempo som fotballklubbene bytter trenere. Så ligner da oversikten mer en kongerekke enn en fornuftig tidsbegrenset valgt periode som høyeste tillitsmann for den sporten du er mest glad i. Men hverken volleypresident Ary S. Graca, utslått fotballpresident Sepp Blatter, omdiskuterte håndballpresident Hassan Moustafa eller nyinnsatt og hardt rystet friidrettspresident Sebastian Coe kan sies å være konger av Guds nåde. Skal ledere analyseres er igjen det med 4 G et bra verktøy. For internasjonal idrettsledelse dreier seg så visst ikke om nåde, men altså om følgende fire G'er:

GEOGRAFI, GLAMOUR, GULL og GAMLE MENN.

Geografien.

Det eksisterer hele 221 volleyballnasjoner. FN har 193 medlemsland, men det begrenser ikke den egenmektige internasjonale idretten til selv å finne seg noen ekstra deltakere. Volleyball teller altså en del mindre nasjoner som ikke er anerkjent som selvstendige land av FN, men de finnes altså på verdenskartet i volleyball – og har således *en* stemme på FIVB-kongressen som alle de andre volleyball-landene.

De store idrettene er interessert i å spre idretten globalt - i beste fall for å dele idretten man er glad i med flest mulig – i verste fall for å spinne et nett med seg selv og sine egne interesser i sentrum.

Slik er det mulig å se den geografiske utviklingen også til de andre store idrettene. IAAF har 214 medlemsland og FIFA 209, mens FN fortsatt bare har 193. Det Internasjonale Håndballforbundet (IHF) har nå nådd hele 200 medlemsland.

I den store medlemsmassen er de fleste nasjonene sportslig små, men presidenten og hans nærmeste sørger for at representanter for det enkelte svake forbund får gratis reiser og opphold pluss utviklingsmidler til å bygge opp sporten i hjemlandet.

Alle disse fordelene kan være vel fortjente påskjønnelser til lokale ildsjeler, men samtidig gir sportens nett rundt i verden de rareste utslag.

Glamour.

De gamle menn er kanskje ikke så flotte, men her er det omgivelsene som kaster glans. Det er ikke snakk om ytre skjønnhet heller, men om «kulturell glamour» - den glansen og de signalene som sport naturlig sender ut.

Sport som kultur står stadig sterkere jorda rundt. Ta for eksempel TV-tilbudet som mer og mer blir bygget opp rundt sport. Overgangen fra fri TV til betalingskanaler gjennomføres nettopp med de store sportsbegivenhetene eller de sterkeste ligaene som drivere.

På samme måte vises sport som kulturelt signal til daglig i måten vi kler oss på. Mens omsetningen av vanlige klær faller, velger vi nordmenn mer og mer å bruke sportsmerker til daglig for å vise at vi er med. Denne styrkingen av sport som glamour og synlig kultur øker selvsagt idrettens mulighet til å hente inn reklame – og sponsormidler. Det er her geografikunnskapen forrenter seg. Det globale aspektet – det å gå ut til hele verden – blir ikke bare en ydmyk misjonstjeneste for en lek du brenner for. Det blir plattformen for et rikere og mer skinnende liv som idrettsleder. Og det dreier seg om store penger eller gull.

Gull.

Hvor mye gull det er snakk om, er det vanskelig å vite. Det kommer stadig nye løfter, både fra den internasjonale olympiske komité og de store særforbundene, om maksimal åpenhet rundt økonomiske spørsmål, men det er likevel vrient for omverdenen å få full innsikt.

Før jul offentliggjorde Transparency International en rapport som tydeligere enn noe annet viser hvorfor så mange fotbollsjefer har fått stjele av lasset. Mer enn noen andre idrettsledere har FIFA-toppene sementert sin makt gjennom økonomiske overføringer til stadig nye medlemsland. Det var denne sammenhengen mellom geografi, glamour og gull som Joao Havelange delte med sin da ganske unge hjelper Sepp Blatter fra midt på 1970-tallet, og som gjorde at stadig flere gamle menn nå klamrer seg til sine posisjoner innen idretten.

For om de enkelte særforbundene legger fram et greit bilde av totaløkonomien på sine kongresser, mangler man innsyn både hos de kontinentale og nasjonale forbundene.

Ta for eksempel FIFA. Da Blatter faktisk ble gjenvalgt som president i mai i fjor, kom FIFA med en åpen rapport om sin økonomiske situasjon. Den er i seg selv forbløffende. Når det gjelder å skaffe penger til sport, har definitivt Sepp Blatter vært meget dyktig. FIFA hadde hatt ca. 45 milliarder i inntekt de siste fire årene, og nå disponerte en reservekapital på mer enn 12 milliarder kroner. Alt dette kunne sjekkes på nettet i FIFAs finansielle rapport som også fortalte hvordan hver enkelt av de 209 medlemslandene nøt godt av velstanden. I samme periode mottok hver nasjon minimum 16 millioner kroner, mens de seks kontinentale forbundene hver hadde fått minst 80 millioner kroner.

Langt mer problematisk er det å følge pengestrømmen videre ut fra FIFA-hovedkvarteret i Zürich. Rapporten til Transparency International forteller at bruken av disse pengene er gjennomgående hemmelig. Bare 14 av 209 nasjoner oppfyller kravene til et minimum innsyn. Norge er blant disse

landene sammen med Danmark, Sverige og Island, mens rapportene fra stormakter som USA og Russland har klare svakheter for de som vil undersøke pengestrømmen. Hele 168 av FIFA-medlemmene leverer ingen offentlig økonomisk oversikt. Først i 2014 krevde FIFA selv rapportering om hva tilskuddene ble brukt til. Nå sier organisasjonen at den heretter ikke vil tildele midler uten slik informasjon. Blir det etterlevd, tar fotballen et viktig steg for å rydde opp i egen svindel.

For krisen i internasjonal fotball løses ikke ved at Sepp Blatter i februar endelig blir erstattet som president. Først når FIFA sentralt innfører en troverdig oppfølging av pengebruken i de nasjonale forbundene, blir det mulig å løsne trådene mellom internasjonal fotballmakt og personlig vinning. Så er spørsmålet om hvor mange «gamle menn» som egentlig synes det er verdt å nøste opp i denne floken. For de sitter der mitt i pengestrømmen med alle muligheter til å lede en liten bekk inn i sin egen hagedam.

Ruben Acosta, mexicaneren som i 24 år styrte verdens volleyball, innførte en såkalt 10 prosent regel mens han systematisk bygget opp økonomien i sporten sin. Regelen innebar at den som signerte nye sponsoravtaler skulle belønnes med 10 prosent av avtalt verdi. Samtidig med 10 prosent regelen, kom også regelen om at alle internasjonale sponsorkontrakter heretter skulle signeres personlig av presidenten.

Da selskapet ISL som var giganten i senderrettigheter på TV, gikk konkurs for 15 år siden, viste boet at rundt 1,3 milliarder kroner hadde forsvunnet i kompensasjon til idrettsledere verden over siden starten i 1989.

Selv bakerste benk humret godt under foredraget.

Da den internasjonale håndballpresidenten Dr. Hassan Moustafa ble kritisert for å ha mottatt 5 millioner i konsulenthonorar på si for å hjelpe et TV-selskap med senderrettighetene til Midt-Østen, forklarte han at det ikke var noe å bry seg om for «it is a reality of life in my home country», sa egypteren Moustafa som har styrt håndballen med bra økonomisk suksess siden. Det internasjonale håndballforbundet (IHF) hadde sist et overskudd på 120 millioner. Det er ok for en nisjesport.

Gamle menn

Derimot er det ikke ok for gamle menn å miste makten. Da Moustafa for lenge siden ble utfordret for sin høyst personlige måte å lede sporten på, satt han bokstavelig talt med full kontroll. På kongressen hjemme i Kairo i 2009 var mikrofonsystemet slik at Moustafa selv kontrollerte lyden. Da utfordreren talte presidenten midt imot, brukte bare Moustafa av-knappen. Resten ordnet geografien, glamouren og gullet. Moustafa ble gjenvalgt med 115 mot 25 stemmer, altså 140 totalt. På siste kongress før jul var 200 land til stede. Det gjør at 71-åringen nok holder litt til.

Det gjør nok også volleyball-bossen Ary S. Graca selv om volleyballen faktisk har innført strengere regler forvalgbarhet med en 8-årsgrense for presidentene sine. Denne beslutningen gjør at Graca ikke blir mer enn 81 år når han trekker seg tilbake i 2020. Gjenvalget i år blir regnet som en formalitet for en president som nå er i full gang med å bygge opp et eget TV-nett for volleyball med sendinger til alle 221 medlemsland.

Hjemme i Brasil var det en stund litt vanskeligere da en rapport fra det føderale antikorrupsjonsbyrået avslørte at Graca hadde mottatt 20 millioner kroner i provisjon for en sponsoravtale med Banco de Brasil. Saken står i kø i rettssystemet, men få tror den kommer opp før etter sommerens OL i Rio. Der er volleyball den beste og mest populære brasilianske øvelsen. Graca blir altså reddet av «glæmm-faktoren». Så heldig er hverken 79 år gamle Sepp Blatter eller 82 år gamle Lamine Diack. Hva de har tatt med seg fra sin tid på tronen gjenstår å se. Blatter er ikke tiltalt, og Diack fortsatt ikke dømt. Forbindelsen mellom idrettens eget juridiske system og storsamfunnets vanlige rett, er fortsatt skjør. Selv den oppfinnsomme volleyballsjeften Ruben Acosta med sin 10 prosent regel kom seg igjennom en sveitsisk domstol.

Derimot kommer ikke idretten gjennom sine styreproblemer uten hjelp fra storsamfunnet. Det er politi og vanlige påtalemyndigheter som driver forandringene fram. Idretten selv har vist at den har et styringssystem som ikke holder og den har manglet både vilje og evne til å ta tak i misbruket. Denne idrettsstyringen med koblingen til geografi, glamour, gull og gamle menn er selvfølgelig en ganske trist historie – og den ser ut til å fortsette med litt yngre menn også.

Sæther peker i den sammenheng på Sheik Ahmad Al-Sabah, eller bare «sjeiken» som han kalles dypt inne i idrettens internasjonale maktsirkler. Han er 52 år, men ellers er forbindelsen til sportens mektigste gamle menn tydelig. For sjeiken styrer organisasjonen for de nasjonale olympiske komiteer (ANOC) med en gavekasse på 800 millioner kroner i året og har en avtalebok som binder han tett både til håndballens Hassan Moustafa, friidrettens Lamine Diack, volleyballens Ary S. Graca og fotballens Sepp Blatter. Sæther ga oss et innblikk i hans kontakt med overnevnte herrer samt hvilken makt og påvirkningskraft han kunne ha i denne sammenhengen ved å vise til noen tilfeldige utdrag fra hans avtalebok for i fjor. Denne avtaleboka forteller både om arabisk innflytelse og en internasjonal idrett i total forandring. Det er ikke lenger de gamle koloniherrene i Europa som bestemmer hvordan leken skal organiseres, og det gir oss noen utfordringer for det gamle tankesettet om at «det er vi som vet best når det gjelder styring av idrett».

Globaliseringen har gitt de største sportsgrenene flust med penger og helt nye eiere. Over tid behøver ikke det være ille, men akkurat nå er det mye misbruk å ta tak i. Da er det kanskje ikke så rart at vi er flere som er skeptiske til idrettens gamle menn.

Vi takker Esten O. Sæther for et svært interessant og tankevekkende foredrag om et tema som er lite hyggelig – men vi får håpe at oppmerksomheten mot og en viss inngripen i det den senere tid kan avstedkomme visse forbedringer.

Andreas Morisbak
Referent

Medlemsmøte 16. februar 2016

Leder Per Wright ønsket 33 deltakere velkommen til dette møtet som startet med at han fremførte minneord over Carl E. Wang som døde 5 februar og skulle bisettes 19. februar. Så introduserte han dagens foredragsholder:

Per Bergerud

Per Bergerud er administrerende direktør for organisasjonskomitéen som har ansvar for gjennomføringen av VM i skiskyting som arrangeres i Holmenkollen i tiden 3. – 13. mars 2016.

Per er 59 år og ble født i Flesberg. I skihopperkarrieren representerte han Sveve IL.

Per Bergerud

Hans hoppmeritter er svært omfattende med 8 individuelle NM og 5 Kongepokaler. I VM i Seefeld i 1985 vant han gull i stor bakke og bronse i liten bakke og i VM i Oslo i 1982 var han på gullet i laghopp. Per ble nr. 3 i hoppuka i 1982 og har 4 seire i verdenscuprenn. I 1985 ble han tildelt Holmenkollmedaljen.

Med det kommende VM i skiskyting så nært i tid, var det jo høyst aktuelt og interessant å få et innblikk i noen hovedføringer og sentrale retningslinjer for gjennomføringen av arrangementet. Og det gjorde Per Bergerud under tittelen:

VM I SKISKYTING 2016 – PLANEN FOR ÅRETS STØRSTE IDRETTSFEST

En idrettsfest med følgende motto: *Føl nerven – spre gløden – del dramaet!*

Bergerud er leder for en administrasjon på 16 personer, som drifter arrangementselskapet VM i Skiskyting 2016. Eierne er Skiskytterforbundet med 70 % og Skiforeningen med 30 %.

Mesterskapet har 8 konkurransedager og 3 fridager, 344 utøvere (168 kvinner og 181 menn), 414 personer i støtteapparatet.

37 nasjoner er representert med utøvere og 1.350 frivillige fordelt på 36 seksjoner bidrar i arrangementet. Mange var interessert i å få være med og en måtte si nei til 400 interesserte personer.

450 mediepersoner, hvorav 300 fra utlandet skal bivåne konkurransene og 120 millioner TV-seere fra 30 land får muligheten til å se begivenhetene.

Det er gjort mye med, i og rundt arenaen for å gjøre den mest mulig publikumsvennlig. Det blir satt opp en familiecamp i Kapellskogen og storskjermer i alle publikumsområder. Det blir publikumstelt, handlegate og uteservering ved hoppeskåla samt «liv og røre grupper» der publikum er.

I arenaen er tribunekapasiteten bygd ut til å ta 14.000 tilskuere. Totalt i arenaen er det plass til 25.000. 8 storskjermer er satt opp slik at en kan følge både skyting og løp i hele området.

Bergerud viste kart over området med kartforklaringer som henviste til førstehjelp, mat og drikke, MC-parkering, tegnspråk, toalett, familieaktiviteter, VM-gata – publikumsområder, hovedtribune nord nedre: VIP, L, M, N, hovedtribune nord, øvre G, N, I, hovedtribune syd P, O, R, S, VM-haugen tribune 1, VM-haugen løypebillett, Kapellhaugen familiecamp løypebillett.

I tillegg til det eksisterende pressesenteret på 450 kvm, vil et International Broadcast Center på 1 300 kvm bygges provisorisk.

Tidligere idrettsledere følger nøye med:

Rolf Nyhus, Johan
Baumann og
Per Otto Furuseth

Tom A. Schanke, Arne
Myrvold og Peder Lunde jr.

Lars Petter Hegglund,
Gunnar Haagensen og Paul
Nestaas

Ved siden av Scandic Holmenkollen skal det lages et instagram opplegg som en takk til Ole Einar Bjørndalen i anledning hans lange og imponerende karriere. Åpningen av anlegget for publikum er markert av store portaler med velkomsthilsen og de åpnes 3 timer før konkurransstart.

God skilting med henvisninger er nødvendig og vi fikk se eksempler på bilder av god arenadressing. Det er tatt et miljøinitiativ i forhold til oppfordring til og muligheter for kollektiv transport for publikum og avfallsfordeling blir tilrettelagt på en god måte.

Fra Bekkelaget deltok Rigmor Andresen
og Bjørn Tore Lie

Beredskaps- og sikkerhetsarbeidet er viktig. Det ledes av sikkerhetsjef Ola. Johansen. Det er laget en beredskapsplan under løpene i arenaen og for arrangementene i Sentrum arena. Videre er det utarbeidet en Frivillighåndbok, OPS Holmenkollen og OPS Oslo sentrum. Det er opprettet en krisestab, og frivillige har et spesielt ansvar for det operative sikkerhetsarbeidet.

Utøverne må selvfølgelig alltid være i fokus, og det er viktig at man legger mye arbeid i å skape like forhold. I den anledning skal man bl.a. bytte ut topplaget av snøen (som etter mye bruk er blitt som sukker). Det er en tre netters jobb for Oslo kommune.

Det blir for øvrig spennende å se om de norske utøverne, både på jente- og guttesiden, har fått endret noe på sin ustabile form fram til nå i sesongen, og kan kjempe om medaljene med de beste utlendingene. På samme måte som suksessen fra Ski VM 2011, der sentrum og Universitetsplassen ble brukt til premieseremonier, vil man gjenta det, men med noen endringer. En vesentlig endring er å plassere

scenen, som for øvrig er rund, øverst i Karl Johan i stedet foran Universitetet. Alle utøvere følges ut på scenen sammen med barn.

I Spikersuppa blir det et barneaktivitetsområde, og 5.000 barn blir invitert opp i løpsarenaen en av dagene.

Ut fra et bilde kunne vi altså lese Medal Plaza øverst i Karl Johan, videre nedover Biathlon Park, 2 Festival areas på den ene siden av gata samt Partner Activities og Shopping. NRK får også rigget opp et romslig studio her nede.

Programmet for alle dagene i uke 9 og 10 er satt opp for øvelsene i Holmenkollen, Medal Plaza og Biathlon Park.

Besøk fra Horten denne gang Ebba Lund Hansen (til høyre) og Unni Nicolaysen

Vertinne for åpningsseremonien er Nadia Hasnaoui, og talere er kulturminister Linda H. Helleland, ordfører i Oslo Marianne Borgen, vert NF Tore Bøygard og Anders Besseberg IBU. I åpningsseremonien vil de 37 deltagende nasjonene paradere med ungdommer som bærere av land skiltet foran hver tropp mens en utøver bærer landenes flagg.

Per Bergerud ga oss et meget positivt inntrykk av at dette mesterskapet var meget grundig og godt planlagt på alle områder! Været kan som kjent ikke planlegges, men vi får håpe det står den kjekke arrangør bi - og vi ønsker Bergerud og alle hans medarbeidere lykke til med gjennomføringen!

Per Wright takker som vanlig foredragsholder Per Bergerud for at han lot oss få et glimt inn i organisasjonen av VM i skiskyting 2016

Andreas Morisbak
Referent

NIV-medlemmer som har gått bort

Dette medlemmet har gått bort siden 1.1.2016.

Navn	Født	Død	Innmeldt	Kategori	Omtalt i NIV-Nytt
Carl E. Wang	25.05.1930	05.02.2016	1988	Håndball/Handicap	Nr. 2-16

Medlemsmøte 15. mars 2016

40 deltakere var på plass da leder Per Wright ønsket velkommen til det tredje medlemsmøtet i 2016. Han gikk rett på introduksjonen av møtets foredragsholder:

Johann Olav Koss

Toppidrettsutøver Johann Olav Koss` strålende resultater på skøytebanen er velkjente med bl.a. 4 OL-gull, 10 verdensrekorder, 3 VM-gull allround.

Etter skøytekarrieren tok Johann medisinsk embetseksamen ved University of Queensland og en MBA i management ved University of Toronto.

Johann Olav Koss

I år 2000 grunnla Johann "Right To Play" som er en internasjonal humanitær organisasjon. Den bygger på at barn og unge kan få en bedre framtid gjennom lek og idrett. "Right To Play" er i dag til stede i mer enn 20 land og inkluderer over en million barn hver uke.

Han har fått priser for sitt humanitære arbeid.

Johann bor i Toronto med kone og 3 barn.

Vi så med forventning fram til hans foredrag med tittelen:

Fra Vikingskipet 1994 til Right To Play i dag

Han startet med å komme med noen positive kommentarer til forsamlingen han hadde foran seg, at han likte å prate og var stolt over å være skøyteløper fra Norge.

Barne- og ungdomstiden

Han fortsatte med oppveksten der han mente han hadde vært heldig. Han fikk sine første lengdeløpsskøyter da han var 7 år. Da han skulle prøve disse på en blank og glatt nylagt is på Strømmen stadion, fikk han banemesteren etter seg med et «kom deg vekk!» - men fikk etter utbruddet tilbud om å komme tilbake om kvelden for da skulle det være klubblop på stadion og det kunne han være med på. Hans foreldre var ikke med og fulgte han opp på skøytebanen, men han følte seg godt ivaretatt av klubb og ledere. Svein Håvard Sletten, 19 år den gangen, tok Johann inn under sine vinger – og han ble treneren hans i hele karrieren fra 7 til 25 år.

Han understreket at han vokste opp i et trygt og godt miljø og kom med i gruppen «Morgendagens skøyte ess» på Olympiatoppen i overgangen junior – senior. Der fikk han også rulleeskøyter.

Han rettet fokus mot Prosjekt 88 og Thor Ole Rimejorde som koordinerte virksomheten for unge løpere.

Johann trente kanskje for hardt noen ganger, og da ble han spurt av Rimejorde: «Hva skal du bli når du er ferdig som skøyteløper?» «Lege» var svaret. «Da må vi finne en vei for det», repliserte Rimejorde. «Det er viktig at du også gjør andre ting, finner en annen arena».

Han mintes de fire S-enes kamp mot Eric Heiden (som sluttet da han bare var 21 år) på Bislett da han var 11 år. Heiden ble hans stor helt.

Han hadde tre drømmer som ung (og det er lov til å drømme føyde han til): Han skulle bli verdensmester på skøyter, han skulle bli lege og han skulle hjelpe fattige barn i Afrika. «Du kan greie alt det», sa hans bestemor!

OL 1994.

Dette var noe av bakgrunnen for å prestere på Lillehammer i 1994. Han la et stort press på seg selv – var opptatt av å gjøre sitt aller beste, måtte bli best. På sommeren/høsten var han med i et system der alt ble lagt til rette, og det var mange som hjalp han. De var et sentralstyrt lag på 6 som ga alt for å bli best. De oppmuntret og hjalp hverandre hver eneste dag i Oslo: Karlstad på lengre løp Sønnerål på kortere løp.

Etter en høydetreningssamling i St. Moritz, var ikke motivasjonen spesielt god. Johann ble lei og begynte å lure på hvorfor han drev med dette. Han dro til Afrika, Asmera i Eritrea, på høydetrening. Eritrea var blitt frigjort våren 1992, og det var ruiner etter bombing og utbrente tanks i gatene. Det var landminer flere steder, og det var mange barn som ikke gikk på skole. Han så der en gjeng gutter, hvorav en var mer populær enn de andre. Grunnen var at han vrent av seg sin langermede skjorte, knyttet den sammen til en ball, for deres fotballspill. Johann kom i prat med guttene, prøvde forgjeves å forklare dem hva skøyter var og lovet å komme tilbake en gang med en ordentlig fotball til dem.

En dag han gikk ute i gata, så han noen unger beundre bilder av en mann og en kvinne som var blitt drept. De beundret altså disse som helter for at de fikk oppmerksomhet etter at de falt i krigen. Da tenkte Johann på de heltene og mulighetene han hadde fått.

Han dro fra Eritrea med et helt annet syn på idretten. Det var viktig for Johann å gjøre noe for andre. Hans foreldre hadde alltid et åpent hus. Da han kom hjem, hadde han også fått ny motivasjon til å gå på skøyter.

OL 1994.

14 dager før løpene, mente pressen man ikke kunne vente seg noe særlig av Koss, og han hadde ikke den store troen selv heller.

Hans skiftet stål på skøytene like før det første løpet. I Vikingskipet ble det jublet før han kom inn på banen. Han gikk inn på banen og vinket til publikum (i tilfelle det ikke skulle bli noen applaus etter løpet!). Ved starten fikk han imidlertid en indre styrke ved å se mormor stå på første rad på tribunen. Hun som alltid hadde trodd på hans drøm. Dette ga han styrke og trygghet for 5.000 meteren. Han prøvde å finne rytmen fortest mulig og fikk en bra utgang. Han mintes Finn Hodt som hadde sagt at han gikk så fint på yttersiden av skøytene. Dette var et positivt innspill som hjalp han mentalt. Det er så mange som ønsker å finne feil - det som må sies er hva en gjør rett, understreket Johann.

Bjørn Ruud og Arild Holm kontrollerer noen resultater på nettet under foredraget.

Etter tre dager var det 1500 meter. Han tenkte på guttene og jentene i Eritrea, sendte premiepengene sine dit og sto for en innsamling til samme formål som innbrakte 7 millioner kroner.

Bjørn Bogerud og Knut (Kupper'n Johannesen) humrer over "gjenhøret" til OL -94

Så var det 10.000 meteren. I sin tenkning tok han utgangspunkt i at det er to 5.000 metre etter hverandre. Han satte aldri et mål for tid, men for rundetider. Det var leven uten like i Vikingskipet under løpet.

Hans andre liv.

Johan startet en innsamlingskampanje i Norge. Samlet inn 13 tonn med idrettsutstyr som ble sendt til Eritrea om høsten. Han fikk kritikk fra Aftenposten og ante ikke hva som skulle skje videre. Han ble møtt med en svær folkemengde i Eritrea, ble satt på en sykkel og kjørt opp til presidenten som uttalte at dette var den største gaven landet hadde fått og som i tillegg ga respekt.

I årene etterpå reiste Johann mange steder i verden og fikk se mange barn som hadde problemer, og som han prøvde å hjelpe ved å henvende seg til personer og institusjoner og ba om midler til støtte for dette arbeidet.

Han kom etter hvert til at man måtte lage en egen bevegelse, organisasjon, for å få fram betydningen av hva lek og idrett har for barn i vanskeligstilte områder.

Viste avslutningsvis en videosnutt fra Kampala, Uganda der vi fikk se barn og unge i forskjellige aktiviteter som skapte glede og læring for samarbeid.

Dette referatet fra en personlig entusiastisk og sprudlende framstilling yter ikke foredragsholderen på noen måte full rettferdighet, men vi som var til stede syntes det var både interessant og morsomt å høre på!

Her er Johann sammen med senior rådgiver Laila Andrasen fra Right To Play - Norge

Avslutningsvis tar jeg med noen facts fra en brosjyre om Right To Play (Når barn leker, vinner verden):

Right To Play skal gjennom lek og idrett bedre barn og unges hverdag i verdens mest vanskeligstilte områder. Over 1 million barn i 20 land deltar hver uke i våre aktiviteter og får nyttig kunnskap om utdanning, helse og fredsskapende arbeid. Resultatene er at flere fullfører skoleåret, får bedre utbytte av undervisningen, økt kunnskap om å beskytte seg mot sykdommer og bedre evne til å løse konflikter.

Vi går aktivt inn for å inkludere sårbare grupper som jenter, barn som lever med HIV/AIDS, gatebarn, funksjonshemmede og flyktninger.

Barn og unges regelmessige deltakelse i lek og idrettsaktiviteter, er også med på å utvikle viktige basisferdigheter som samarbeid, kommunikasjon og lederskap. Vi har som ambisjon å støtte 2 millioner barn i 2018.

Right To Play samarbeider med Norges Idrettsforbund og Olympiske og Paralympiske komité (NIF), i tillegg til flere særforbund. Vi får også midler fra det offentlige ved Norad, fra næringslivet, private donasjoner og idrettsarrangementer.

Right To Play er en global organisasjon som ble etablert i år 2000 i forlengelse av Olympic Aid av tidligere skøyteløper Johann Olav Koss.

Våre programmer blir tilrettelagt av mer enn 14 000 frivillige trenere og 600 internasjonalt ansatte. I dag støtter rundt 25 toppidrettsutøvere Right to Play som ambassadører som Therese Johaug, Suzann Pettersen og Mats Zuccarello Aasen.

Når barn leker, vinner verden.

Andreas Morisbak
Referent

Per Wright takker Johann Olav Koss for et meget interessant foredrag.

Det skal ikke så mye til....

I rekken av våre korte artikler om fysisk aktivitet for oss eldre, har vi denne gangen vært så heldige å få Thor-Øistein Ensjø til å skrive litt om dette. Han baserer sitt innlegg på sine mange år som idrettslege og med god kunnskap også innenfor profylaktisk behandling mot livsstils-sykdommer.

Fysisk aktivitet er bra for det meste. Sammenligner vi grupper av fysisk aktive med inaktive finner vi klare forskjeller. I den aktive gruppen opptrer de såkalte livsstils-sykdommene mindre hyppig eller senere i livet enn hos de inaktive. Det dreier seg her om hjerte-karsykdommer, diabetes 2, belastningssykdommer i muskler og skjelett, enkelte kreftsykdommer, depresjon for å nevne noen av de viktigste. I de aktive gruppene sees bedre utholdenhet og mer muskelstyrke.

Thor-Øistein Ensjø

Hvordan det går med oss når vi blir eldre skyldes ikke bare egeninnsats, men også flaks og uflaks. De fleste kjenner noen som har gjort det meste riktig her i livet. De har ikke røkt, hatt måtehold med alkohol, ingen svær overvekt og har vært fysisk aktive. Likevel har sykdom rammet tidlig og livet blitt alt for kort. I gruppen ”flaks/uflaks” finner vi arv og miljø, alvorlige infeksjoner, større ulykker og andre tilfeldigheter. Sunt levesett garanterer ikke for et langt liv, men statistisk sett er sjansene større.

Det viktigste med å være fysisk aktiv er nok å vedlikeholde, eventuelt forbedre utholdenhet og styrke slik at et fortsatt aktivt liv er mulig. Kanskje kan vi også ta opp nye utfordringer.

Hvor mye er det som skal til? De siste årene er det kommet en del forskningsresultater som forteller litt om det. Det viser seg at hverdagsaktivitetene er viktigere enn vi ante og at flere timer sammenhengende rolig sitting pr dag er nedbrytende.

Første råd er – med en gang du våkner, kom ut av sengen, gjør noen knebøyninger og strekk deg godt mens kaffen koker. Videre - sitt ikke stille mer enn 45 minutter før du beveger deg noen minutter igjen. Gå til butikken og bær hjem handleposene så langt det er mulig. Bruk trappen og ikke heisen når du kan. Det er ikke til å tro, men 4-6 timers sitting per dag oppveies knapt av 1 times trening. Mange har nok lyst og overskudd til å gjøre mer enn de daglige ”innimellom” aktivitetene som er nevnt her. Jo eldre vi blir, jo viktigere er det med styrketrening. Manglende styrke ser ut til å være minimumsfaktoren som begrenser muligheten til å leve et aktivt liv. Styrketrening med kroppen som egenvekt er selvsagt det enkleste. Tåhev, armbøyninger, knebøy og rygg - og mageøvelser på gulvet 10 – 15 minutter noen ganger i uken er bra, og jeg kan love fremgang. Sper man på med armstrikker, blir det mer variasjon og mer effektiv trening.

Hvor og hvordan vi kan drive utholdenhetstrening er avhengig av hvordan kroppen fungerer og hvilke ”vondter” vi måtte ha. Uansett, selv med vond rygg og /eller dårlige bein er det mulig å gjøre noe. Jogging, raske gå-turer, sykling, skigåing, svømming er gode aktiviteter som gir uttelling uten å være for

anstrengende eller krevende. Hvor ofte og hvor lenge kan variere, men 30 – 45 minutter av gangen 2 – 3 ganger i uken er veldig bra, men alt er bedre enn ingenting.

Noen er så heldige at de fortsatt greier skogsturer på beina, sykkel- og skiturer. Kanskje de også trener litt med vekter og apparater alene eller sammen med venner 2 ganger i uken. Hvis vi trener slik regelmessig er det ingen grunn til ikke å ta i litt. Uansett alder er det fortsatt fullt mulig å bli sterkere når man trener med tunge vekter.

Men hovedbudskapet er – all fysisk aktivitet er bra, noe er bedre enn ingenting. Gjør det du har lyst, krefter og ork til. Resultatet av regelmessig, fysisk aktivitet er en bedre og mer aktiv alderdom.

Hva gjør nå doktoren selv?

Hovedmotivet for å trene litt er veldig greit. Følelsen av å være i rimelig form er bra. Jeg føler det godt ”her og nå” og jeg investerer i at jeg i fremtiden kan fortsette med det jeg synes er fine aktiviteter nå. Et aktivt daglig liv er nok det viktigste. Jeg er heldig og har en hund som gjerne vil ut på korte og lengre turer. Om vinteren går kona og jeg på ski, ellers på året blir det ofte 1-2 timers skogturer i Maridalen når snøen er borte. Golf en gang i uken med venner om sommeren er trivelig.

Leilighet i 5. etasje inviterer til trappegang, 1-3, opptil 5 ganger daglig. I løpet av dagen tar jeg meg i nakken og sitter ikke for lenge av gangen før det blir knebøy og kanskje litt til. Treningsstrikkene henger heldigvis ikke langt fra TV-en.

Ellers har jeg som mål skikkelig styrketrening på treningssenter 1-2 ganger i uken. Men til slutt, for 2 år siden tok jeg en ny utfordring. Boksetimer 1 gang i uken med kvinnelig trener er kjempemorsomt, fint for balansen, koordinasjon, styrke og utholdenhet.

JUBILANTER

Fram til neste nummer av NIV-NYTT kommer ut, kan følgende medlemmer ha jubileert:

1. mai	Thor-Øistein Endsjø	80 år		14. juni	Lars Petter Heggland	70 år
1. mai	Olaf Evjenth	90 år		4. juli	T. Veslemøy Viervoll	75 år
2. mai	Per Herman Haga	80 år		22. juli	Britt Mørk	80 år
7. mai	Jan Henrik Greve	80 år		24. juli	Laila Karin Lea Andresen	65 år
4. juni	Finn Hauger	85 år		9. august	Peer Hallvard Staff	75 år
13. juni	Rune Gerhardsen	70 år		23. september	Inger Marie Holte	80 år

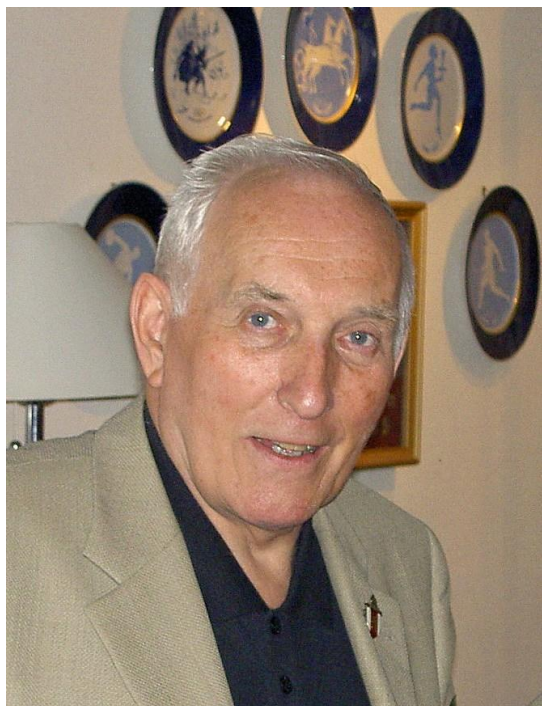
MØTEDATOER 2016

NIVs styre har fastsatt følgende møtedatoer 2016:

tirsdag 10. mai, sommeropplegg med ledsagere tirsdag 14. juni, tirsdag 6. september, tirsdag 11. oktober.
Årsmøte uke 45. Julemøte uke 49.

Minneord

CARL EGIL WANG (1930-2016)

**Carl E. Wang,
Har vært medlem av NIV
1988 – 2016**

Carl E. Wang (f 25.5.-30) sovnet stille inn på Våler sykehjem 5. februar i år etter flere års sykdom i en alder av 85 år.

Calle, som han het blant idrettsvenner, ble medlem av NIV i stiftelsesåret 1988, men på grunn av sykdom har han ikke kunnet delta på foreningens aktiviteter de seinere år.

Calle har vært en markant og mangesidig idrettsleder og politiker.

Han har innehatt en rekke tillitsverv innen norsk idrett, men det er først og fremst som leder av handicapidretten han har gjort en fremragende innsats.

Han var svært opptatt av helsesport og brant for at alle skal få være med i idrett. Han arbeidet for at alle handicapidrettene skulle samles i et eget forbund og det lyktes.

Norges Handicapidrettsforbund ble stiftet i 1971. Calle var den første lederen og innehadde ledervervet til 1974.

Like viktig var hans engasjement og innsats for internasjonal handicapidrett. Han var leder for en gruppe som sørget for at International Paralympics Committee (IPC) ble etablert i 1989. Han ble også leder av Det Europeiske Handicapidrettsforbundet og Den Europeiske Paralympiske Komité. For sitt arbeid for handicapidretten har Calle mottatt The Paralympics Order og Nordisk Handicapidrettsforbunds hederstegn.

Calle var formann for Statens idrettsråd (1973-77) og ekspedisjonssjef i Kulturdepartementet (1984-87) Han var sentral da Lillehammer fremmet sin OL-søknad, og under de Paralympiske leker på Lillehammer i 1994 var han Norges leder. Calle ble utnevnt til æresmedlem av Norges idrettsforbund i 1995.

I perioden 1972-77 var Calle president i Norges håndballforbund, og han spilte også en viktig rolle i det internasjonale håndballforbundet.

Calle var også en betydelig politiker for Høyre i Østfold. Han var en sentral regional- og fylkespolitiker og i tidsrommet 1980-83 var han fylkesordfører i Østfold.

I to valgperioder (1969-77) var han vararepresentant for Østfold til Stortinget.

Calle mottok Kongens fortjenestemedalje i gull i 1993.

Carl E. Wang ble bisatt i Våler kirke 19. februar. NIV minnes hans gode humør og treffende replikk og vi lyser fred over hans minne.

Per Wright

Norsk Idretts Æresgalleri

Æresgalleriet ble i sin tid opprettet som et samarbeidsprosjekt mellom Norges Idrettslederveteraners Forening og Norges Olympiske Museum for å ta vare på og hedre norske toppidrettsutøvere gjennom tidene. Sammen med Gullklubbens over 100 bilder har nå disse bildene en usikker framtid i møte. Mangeårige leder av Norges Olympiske Museum og vår tidligere nettredaktør Åge Dalby har ved flere anledninger pekt på hvor uheldig dette er.

Det forefinnes en egen skriftlig ajourført oversikt over bildene i Norsk Idretts Æresgalleri som henger i Håkons Hall. Siden det sikkert er mange av våre medlemmer som ikke er kjent med dette galleriet presenterer NIV-nytt her en oversikt over de utøverne som er avbildet.

Retningslinjer for nye utøvere som skal avbildes i Æresgalleriet er under utarbeidelse av blant annet Åge Dalby. Det er styret i NIV som fastsetter hvilke nye idrettsutøvere som skal avbildes og inkluderes i dette Æresgalleriet. (Se også våre hjemmesider.)

Utøvere i Norsk Idretts Æresgalleri / Norges Olympiske Museum

Pr. 1.1.16: 163 bilder (91 vinter – 72 sommer)

Sommerutøvere:

1. Wilhelm Henie (sykkel)	37. Åge Storhaug (turn)
2. Gudbrand G. Skatteboe (skyting)	38. Ingrid Hadler og Åge Hadler (orientering)
3. Turntroppen 1906	39. Alf og Frank Hansen (roing)
4. Albert Helgerud (skyting)	40. Kajakkfireren (Tore Berger, Egil Søby, Steinar Amundsen og Jan Johansen)
5. Ferdinand Bie (friidrett)	41. Leif Jensen (vektløfting)
6. Magnus Konow (seiling)	42. Knut Knudsen (sykkel)
7. Alfred W.G. Larsen (seiling)	43. Arne Svein Strøm (bowling)
8. Anna (Molla) Bjurstedt Mallory (tennis)	44. Lene Jenssen (svømming)
9. Helge Løvland (friidrett)	45. Olaf Søyland og Einar Rasmussen (kajakk)
10. August Ringvold (seiling)	46. Egil Johansen (orientering)
11. Sverre Sørsdal (boksing)	47. Grete Waitz (friidrett)
12. Ole Lilloe-Olsen (skyting)	48. Øivind Thon (orientering)
13. Otto M. Olsen (skyting)	49. Espen og Kirsten Salberg (dans)
14. Pete Sanstøl (boksing)	50. Raymond og Gunn Myhreng (dans)
15. Otto von Porat (boksing)	51. Ingrid Kristiansen (friidrett – langrenn)
16. Johan Anker (seiling). Bilde med H.M. Kong Olav, Erik Anker og Haakon P. Bryhn.	52. Ragnhild Bratberg (orientering - langrenn – skiorientering)
17. Sven Martinsen (bryting)	53. H.M. Kong Harald (seiling)
18. Johan Haanes (tennis)	54. Lars Bjønnes og Rolf Thorsen (roing)
19. Willy Røgeberg (skyting)	55. Jon Rønningen (bryting)
20. Bronselaget (fotball)	56. Trine Hattestad (friidrett)
21. Arne Brustad (fotball)	57. Irene Dalby (svømming)
22. Laila Schau Nilsen (tennis – alpint – skøyter)	58. Steinar Hoen (friidrett)
23. Godtfred Holmvang (friidrett)	59. Rune Bratseth (fotball)
24. Thor Thorvaldsen (seiling). Bilde med Hakon Barfod og Sigve Lie.	60. Knut Holmann (kajakk)
25. H.M.Kong Olav (seiling)	61. Vebjørn Rodal (friidrett)
26. Martin Stokken (friidrett - langrenn)	62. OL-landslaget 1996, kvinner / bronse (fotball)
27. Sverre Strandli (friidrett)	63. Hanne Haugland (friidrett)
28. Peder Lunde sen. (seiling). NB: Bilde av tre stk Lunde.	64. Geir Moen (friidrett)
29. Erling Kongshaug (skyting)	65. Tor Heiestad (skyting)
30. John H. Larsen (skyting)	66. Cecilie og Kim Rygel (dans)
31. Audun Boysen (friidrett)	67. Lars Rønningen (bryting)
32. Egil Danielsen (friidrett)	68. Håndballandslaget, kvinner (VM-gull 1999)
33. Peder Lunde jr. og Bjørn Bergwall (seiling)	69. Fotballandslaget, kvinner (OL-gull 2000)
34. Thorbjørn Svendsen (fotball)	70. Petter Thoresen (orientering)
35. Magne Lystad (orientering)	71. Henning Berg (fotball)
36. Terje Pedersen (friidrett)	72. Hanne Staff og Bjørnar Valstad (orientering)

Vinterutøvere:

1. Sondre Norheim (ski)	53. Pål Tyldum (langrenn)
2. Torjus og Mikkel Hemmestveit (ski)	54. Dag Fornæss (skøyter)
3. Axel Paulsen (skøyter)	55. Oddvar Brå (langrenn)
4. Peder Østlund (skøyter)	56. Ivar Formo (langrenn)
5. Oscar Mathisen (skøyter)	57. Amund Sjøbrend (skøyter)
6. Lauritz Bergendahl (langrenn)	58. Jan Egil Storholt (skøyter)
7. Harald Strøm (skøyter – fotball)	59. Kay Stenshemmet (skøyter)
8. Roald Larsen (skøyter)	60. Sten Stensen (skøyter)
9. Johan Grøttumsbråten (kombinert)	61. Bjørg Eva Jensen (skøyter)
10. Thorleif Haug (kombinert – langrenn)	62. Cato Zahl Pedersen (funksjonshemmet)
11. Jacob Tullin Thams (hopp)	63. Anette Bøe (langrenn)
12. Bernt Evensen (skøyter)	64. Berit Aunli (langrenn)
13. Alf Andersen (hopp)	65. Inger Helene Nybråten (langrenn). Også på bilde med Berit Aunli.
14. Hans Vinjarengen (kombinert)	66. Tom Sandberg (kombinert)
15. Ivar Ballangrud (skøyter)	67. Eirik Kvalfoss (skiskyting)
16. Ivar Ballangrud, Michael Staksrud og Hans Egnestangen (skøyter)	68. Brit Pettersen (Tofte) (langrenn)
17. Sigmund Ruud (hopp)	69. Anne Jahren (langrenn)
18. Oddbjørn Hagen (kombinert – langrenn)	70. Grete Ingeborg Nykkelmo (langrenn – skiskyting)
19. Sonja Henie (kunstløp)	71. Geir Karlstad (skøyter)
20. Lars Bergendahl (langrenn)	72. Vegard Ulvang (langrenn)
21. Reidar Andersen (hopp)	73. Johann Olav Koss (skøyter)
22. Birger Ruud (hopp - alpint)	74. Finn Chr. Jagge (alpint)
23. Charles Mathisen (skøyter)	75. Stine Lise Hattestad (kulekjøring)
24. Asbjørn Ruud (hopp)	76. Espen Bredesen (hopp)
25. Sigmund, Asbjørn og Birger Ruud (hopp)	77. Fred Børre Lundberg (kombinert)
26. Finn Helgesen (skøyter)	78. Atle Skårdal (alpint)
27. Sverre Farstad (skøyter – sykkel)	79. Bjarte Engen Vik (kombinert)
28. Reidar Liaklev (skøyter)	80. Bjarte Engen Vik, Halldor Skard jr. – Kenneth Braaten – Fred Børre Lundberg (kombinert 1998)
29. Petter Hugsted (kopp)	81. Bjørn Dæhli (langrenn)
30. Hjalmar Andersen (skøyter)	82. Erling Jevne, Bjørn Dæhlie, Sture Sivertsen og Thomas Alsgaard (stafett, langrenn 1998)
31. Simon Slåttvik (kombinert)	83. Ådne Søndrål (skøyter)
32. Stein Eriksen (alpint)	84. Frode Estil, Anders Aukland, Kristen Skjeldal og Thomas Alsgaard (stafett, langrenn 2002)
33. Arnfinn Bergmann (hopp)	85. Torger Nergaard, Bent Ånund Ramsfjell, Flemming Davanger, Lars Vågberg og Pål Trulsen (curling 2002)
34. Hallgeir Brenden (langrenn)	86. Frode Andresen, Egil Gjelland, Ole Einar Bjørndalen og Halvard Hanevold (stafett, skiskyting 2002)
35. Sverre Stenersen (kombinert)	87. Thomas Alsgaard (langrenn)
36. Roald Aas (skøyter)	88. Bente Skari (langrenn)
37. Knut Johannesen (skøyter)	89. Liv Grete Skjelbreid Poiree (skiskyting)
38. Inger Bjørnebakken (alpint)	90. Lasse Kjus (alpint)
39. Tormod Knutsen (kombinert)	91. Kjetil André Aamodt (alpint)
40. Håkon Brusveen (langrenn)	
41. Harald Grønningen (langrenn)	
42. Toralf Engan (hopp)	
43. Olav Jordet (skiskyting)	
44. Per Ivar Moe (skøyter)	
45. Bjørn Wirkola (hopp – fotball)	
46. Gjermund Eggen (langrenn)	
47. Odd Martinsen (langrenn)	
48. Fred Anton Maier (skøyter)	
49. Ole Ellefsæter (langrenn – friidrett)	
50. Babben Enger, Inger Aufles og Berit Mørdre Lammedal (langrenn).	
51. Jon Istad (skiskyting)	
52. Magnar Solberg (skiskyting)	

Nordisk ledermøte 21. – 22. april 2016

Norge står som arrangør av den Nordiske konferanse for Idrettslederveteranene som skal arrangeres i Oslo 2017.

I den anledning skal lederne for de nordiske organisasjonene møtes i Oslo 21. – 22. april for å komme fram til programmet for konferansen i 2017.

Den norske komiteen som arbeider med konferansen har foreløpig bestått av består av Per Wright og Lars Kolsrud. Men den bør etter hvert sannsynligvis økes til 5 medlemmer da det jo er en del praktiske saker som må organiseres i løpet av tiden fram til sommeren 2017.

Her er noen bilder fra den siste konferansen fra Åland i 2015:

Dikke Eger, Sondre Kåfjord, Andreas Morisbak ønskes velkommen

Nordiske ledere, Mogens Jung (DK), Kerstin Rosén (S), Kerstin Ehnholm (SF), Per Wright (N)

Kerstin Ehnholm (SF) ønsker velkommen til Trude Halvorsen, Kari Torhaug

Lokal fotograf som organiserer gruppebilde